

Cuộc sống đáng để sống

Năm 1991, Luis de Moya, một linh mục thuộc Hội Opus Dei, bị một tai nạn xe hơi nghiêm trọng. Tuy tính mạng được cứu sống một cách kì diệu, nhưng Cha bị chấn thương cột sống và mất khả năng cử động và cảm giác từ phần cổ trở xuống. Từ đó, Cha phải tập sống với một thân thể gần như không điều khiển được và phụ thuộc hoàn toàn vào người khác.

26-04-2010

Cảm nhận được yêu thương

Cha Luis sống ở Pamplona. Vào nhà Cha, bạn có thể cảm nhận được tình thương tuyệt vời mà những người chăm sóc dành cho Cha. Đến thăm Cha, bạn có thể bắt gặp Cha đang trả lời email cho ai đó bằng chiếc máy vi tính được hiệu chỉnh đặc biệt phù hợp với Cha hoặc Cha đang cập nhật trang web của mình:
www.fluvium.org.

16 năm sau vụ tai nạn khiến Cha sống phụ thuộc hoàn toàn vào sự chăm sóc của người khác, Cha khẳng định mạnh mẽ rằng: “Mỗi con người đều cần một môi trường nơi người ta có thể cảm nhận mình được yêu thương, dù ốm đau hay khỏe mạnh, dù là trẻ em hay người lớn, dù cần hay không cần một chiếc xe lăn. Cảm nhận mình được người khác hiểu và giúp đỡ là một nhu cầu của mỗi người. Chúng ta có những cảm xúc và một trái tim, chúng ta vui vì

những tin tốt lành của người khác, và khóc cùng người đau buồn. Loài vật không thể khóc cũng như không thể cười, nhưng con người thì có thể. Khi một người được đón nhận và được trao ban tình cảm thì người đó không thể nào nghĩ đến chuyện tự tử. Tình cảm nâng đỡ con người và giữ cho con người có thể bước tiếp. Cảm thấy rằng mình được yêu thương và được những người chung quanh cần đến, nhất là những người gần gũi nhất với ta, điều đó rất quan trọng, mặc dù điều đó không có nghĩa là cảm giác khó chịu, phiền muộn hay đau đớn sẽ không khiến ta nhiều khi trở nên cáu kỉnh. Nhưng ta phải nỗ lực để vui vẻ với mọi người, nghĩ đến người khác, và dâng những đau khổ lên Thiên Chúa.” Cuộc sống của Cha Luis là một ví dụ liên lý về sự vui tươi và nhiều người phải kinh ngạc khi nhận ra những giá trị trong cuộc sống của Cha. Quả thật, có một lần Cha Luis nói rằng Ngài cảm thấy mình “giống như một triệu phú bị mất một tờ 10

đô-la.” Ngài giải thích rất đơn sơ như sau: “Tôi không cho phép mình rơi vào trạng thái tiêu cực bằng cách cứ nghĩ là mình quá xui xẻo vì bị tai nạn giao thông đó. Tôi biết rằng mình phải tiếp tục làm việc và thực hiện sứ vụ linh mục của mình.”

Và Ngài đã quay lại ngay với công việc, không bỏ phí một giây phút nào. “Ngay sau ca mổ, tôi tiếp tục dạy học và làm việc như tuyên úy ở Trường Kiến trúc thuộc Đại học Navarre, cũng như hợp tác với các linh mục khác trong công việc mục vụ dành cho sinh viên.”

Điều đó không quá quan trọng

Không phải là một người ngoài hành tinh hoặc có điều gì đó không bình thường như ai đó có thể nghĩ về Ngài, Cha Luis rất ý thức khi nói rằng: “Tôi đã gặp một tai nạn làm cản trở khả năng cử động của tôi”, rồi Cha thêm: “nhưng điều đó không quá quan trọng”. Cha tiết lộ điều bí mật giúp

Cha tiến lên phía trước: “Mặc dù thật khó khi phải đối diện với điều đó mỗi ngày, nhưng điều quan trọng là tôi biết rằng tôi là con của Chúa và Chúa yêu tôi và Chúa không bao giờ trao cho tôi một điều gì tồi tệ. Giả sử Chúa có ý định xấu khi cho phép tai nạn ấy xảy ra khiến tôi bị chấn thương, thì quả thật Ngài là người độc ác, nhưng điều đó là không thể đối với Thiên Chúa. Vì Thiên Chúa luôn luôn tốt lành và tất cả những gì tôi nhận được từ Ngài đều là để tốt cho tôi và cho người khác. Tôi nhìn vào chuyện đã xảy ra giống như tôi bị mất một tờ tiền nhỏ, so với hàng triệu hàng triệu tờ tiền khác mà tôi đã và sẽ tiếp tục nhận được từ Ngài. Có lẽ chúng ta không nghĩ nhiều đến việc chúng ta là gì và chúng ta có giá trị như thế nào khi được làm người: Chính Thiên Chúa muốn chúng ta được làm người. Quả là tuyệt vời khi được làm người. Điều tuyệt vời được làm người không hề tại ở việc ta có cử động được hay không. Có nhiều loài vật

nhanh nhẹn và khéo léo hơn chúng ta ; nhưng chúng không thể có lý trí và tình yêu, và chúng cũng không thể có cuộc sống vĩnh hằng trên thiên đàng”.

Với nhiều năm kinh nghiệm “lái” xe lăn, Cha Luis được mời nói chuyện với những người bị bệnh hoặc bị tai nạn như Cha. “Tôi động viên họ để họ không rơi vào tình trạng tiêu cực khi cứ suy nghĩ hoài về vô số những bất hạnh mà họ phải chịu do hậu quả của một tai nạn ngu ngốc nào đó... , để họ không để mình bị tật lười biếng và thói buông xuôi xâm chiếm, để họ không bị cuốn vào cái vòng luẩn quẩn khi cứ suy nghĩ: tôi đã mất nhiều biết bao nhiêu, tôi đã bất hạnh biết bao nhiêu, tôi sẽ không bao giờ còn có thể làm được việc này, việc kia... Mọi việc trở nên đau khổ và ưu phiền vì tôi đã bị mất quá nhiều thứ, rồi cứ thế cứ thế không dừng... Ngược lại, tôi động viên họ làm việc, tìm kiếm những hoạt động, khép

mình vào một thời khóa biểu, và không xem các hoạt động này như một cách “giết thời gian”, như một thú tiêu khiển. Tôi bảo họ hãy nghĩ xem họ còn gì và làm sao để điều đó sinh ích lợi. Có rất nhiều thứ để làm ; sao họ lại có thể không làm gì được nhỉ ? Nếu họ không thể nghĩ ra những việc có thể làm, hãy bảo họ liên lạc với tôi, tôi sẽ đưa việc cho họ làm.”

Cha cũng có những lời khích lệ dành cho gia đình những nạn nhân và những người chăm sóc họ. “Tôi động viên họ nhận ra giá trị của những gì họ có trong nhà mình. Đó thật sự là một kho tàng. Nó giúp họ làm việc vì người khác, vì giá trị của sự sống, để cho và nhận tình yêu. Nó làm cho họ bác ái hơn, thấu hiểu hơn. Tôi nói với họ rằng họ phải cảm thấy trách nhiệm yêu thương bằng hành động những người rất cần họ và những người dường như đã được đặt vào cuộc đời họ và cũng đang cố gắng

làm cho mình dễ thương hơn. Họ phải cảm thấy sự vĩ đại của cuộc sống hệ tại trong điều đó hơn trong bất cứ điều gì khác.” Đó là những điều mà Cha Luis nhắn gửi cho chúng ta mỗi ngày bằng gương sáng, sự dẫn thân và kiên trì của Ngài.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
vi-vn/article/cuoc-song-ang-e-song/](https://opusdei.org/vi-vn/article/cuoc-song-ang-e-song/)
(16-04-2025)